

TENGU-RYU KOBUDO

Kobudo of de originele wijze waarop de oude boeren en vissers op het eiland Okinawa (reeds de bakermat van To-de, de voorganger van karate) vochten, met als enigste wapens de werktuigen uit hun alledaags leven. Rustieke instrumenten waarmee deze laatste vernietigende technieken ontwikkelden die hun toelieten, in de XVII ste eeuw, de rangen van de Japanse invallers, de samoerais van de clan Satsuma, te decimeren.

De geest en de techniek van deze kunst die zich bij de grote familie van de vechtkunsten uit Japan heeft aangesloten: die Budo die zoveel mogelijke wegen zijn voor de mens op zoek naar perfectie langs de uitdagingen die de intensieve beoefening van disciplines die uitdrukkingsvormen zijn geworden van de eenmaking van lichaam en geest.

Een eenmaking die aldus bron is van een totale doeltreffendheid doorheen de perfecte geste. Het beheersen van Kobudowapens is complex. Ze vereisen inderdaad, met name, een perfect gevoel van controle, een juiste inschatting van afstand, een niet falende coördinatie in de handelingen, een correcte plaatsing van de interne energie (Ki).

Heden, als wapens bestemd om gesmeden te worden en niet meer om onmiddellijk te gebruiken in de buitenwereld (hoewel de Tonfa aangepast werd voor een modern gebruik bij de politie), mogen de Kobudowapens beschouwd worden als wapens van de vrede. Omdat, altijd en onder veelvuldige vormen, de zelfbeheersing waaraan ze aanzetten de basis is van een beschaafde gemeenschap.

Kobudo en Karate-Do zijn onlosmakelijk aan elkaar verbonden. Beide gevechtscunsten kennen dezelfde voorgeschiedenis. Ze zijn namelijk ontstaan uit het verzet van de bewoners van Okinawa tegen hun bezetters – eerst China en daarna Japan – en het verbod te mogen beschikken over wapens.

Het Kobudo wordt binnen Tengu-Ryu beschouwd als het tweede domein. Als basis wordt het klassieke kobudo beoefend met de gebruikelijke wapens (bo, sai, tonfa, nunchaku, kama, ...). Net zoals het karate-do voor het eerste domein, dient de beoefenaar immers vertrouwd te geraken met de technieken, de snelheid van uitvoering en de verschillende principes die toepasbaar zijn binnen de gevechtscunst. Traditioneel wordt hierbij gewerkt op Hojo Undo (Kihon), Kata en Bunkai, Kumite, de reeksen van Tamano en Inoue en San Nin Kumite.

Tijdens de lessen wordt echter ook gewerkt volgens de principes van Tengu-Ryu en wordt er aandacht besteed aan de mentale aspecten van een gevecht.

Hierbij wordt getracht dagdagelijkse reële situaties te benaderen zoals ze zich mogelijk op straat zouden kunnen voordoen: bijv van de lastige dronkaard tot de gevaarlijke aanvaller , al dan niet gewapend . Als verdedigingswapen wordt in de lessen voornamelijk met tambo gewerkt (kleine stok van ongeveer 50 cm), die echter symbool staat voor elk geïmproviseerd wapen: paraplu, opgerold tijdschrift, enz.

Alle mogelijke situaties worden zo goed mogelijk gesimuleerd: aanval zonder wapen, aanval met stok, , mes, ... ; verdediging zonder wapen, met tambo, ... ; aanval van meerdere personen, ... Het gaat er om de beoefenaar mentaal onder druk te zetten en hem aan te leren hoe daarmee om te gaan, alles volgens het basisprincipe van Tengu Ryu: niet willen vechten, maar het gevecht ook niet ondergaan.”

